

Księga Daniela - numer czterdzieści siedem

Demaskowanie zwodniczych doktryn: analiza krytyczna ósmego rozdziału Księgi Daniela i wyzwań dla teologii adwentystycznej

Jeff Pippenger

2024-01-11

Gdy mały róg Rzymu jest przedstawiony w wersetach od dziewiątego do dwunastego ósmego rozdziału Księgi Daniela, jest symbolem skażonym, gdyż jest symbolem transwestytyzmu, przebierańca oscylującego między męskim a żeńskim. Zgadza się to z rozumieniem millerytów, że Rzym był przedstawiony w dwóch fazach: pierwsza faza to rzymska władza państwowa, a druga faza to rzymska władza kościelna, lecz przy oscylacji płci w wersetach mały róg wypada z historycznej i proroczej sekwencji (jest skażony). Jednak każdy z tych czterech wersetów przedstawia historię bezpośrednio związaną albo z rzymską władzą państwową, albo z rzymską władzą kościelną. Pogański Rzym prześladował wszystkich, którzy sprzeciwiali się jego władzy imperialnej, lecz prześladowanie ze strony papieskiego Rzymu (rodzaj żeński) w wersecie dziesiątym jest skierowane szczególnie przeciwko niebu.

W rozumieniu millerytów, zgodnie z którym Rzym był czwartym i ostatnim królestwem, naprzemienne przechodzenie od władzy państwowej do kościelnej, potem z powrotem do państwowej i znów do kościelnej nie stanowiłoby problemu. Widzieli mieszaninę żelaza i gliny w stopach, o których mowa w drugim rozdziale Księgi Daniela, i po prostu rozumieli ją jako dwie fazy Rzymu, bez potrzeby definiowania konkretnej historycznej sekwencji czwartego i piątego królestwa. Podobnie rozumieli rozdział siódmy, gdzie róg, który mówił wielkie rzeczy przeciw Najwyższemu, miał trzy rogi wyrwane spośród pierwotnych dziesięciu rogów rzymskiej bestii. Nawet gdyby Miller rozpoznał oscylację rodzaju gramatycznego w wersetach od dziewiątego do dwunastego, nie miałoby to znaczenia dla jego rozumienia czwartego królestwa jako Rzymu. W rozumieniu millerytów czwarte królestwo zakończyło się w 1798 roku, a następnym wydarzeniem proroczym było Powtórne Przyjście Chrystusa.

Żeński róg oznacza kobietę, która dopuszcza się duchowego nierządu z męskim rogiem, i jest przedstawiony w wersetach dziesiątym i dwunastym.

I stało się wielkie, aż do zastępów niebieskich; i strąciło na ziemię część z zastępów i z gwiazd, i podeptało je. Daniela 8:10.

Prześladowanie ze strony władzy papieskiej było skierowane przeciwko chrześcijaństwu (zastępowi niebieskiemu), a w wersecie dwunastym Rzym papieski (rodzaj żeński) otrzymuje moc, by dokonać swego morderczego dzieła poprzez występki nierządu z królami Europy.

I dano mu wojsko przeciwko codziennej ofierze z powodu nieprawości; i obaliło prawdę na ziemię; i działało, i miało powodzenie. Daniel 8:12.

„Zastęp” w wersecie przedstawia siłę wojskową, która została dana papieżowi „against the daily”. Słowo „against” oznacza „from”. Od pogańskich królów Europy (pogańskiego Rzymu), przedstawionych przez „the daily”, papieżowi udzielono wsparcia wojskowego (zastępu) „z powodu występku”. Połączenie Kościoła i państwa, przy czym Kościół kontroluje tę relację, jest „występkiem”. Winem tego występku jest krew chrześcijan. Gdy tylko papież przejął kontrolę nad armiami pogańskiego Rzymu, Rzym papieski („ono”) „rzucił prawdę na ziemię; działał i miał powodzenie”.

W Księdze Daniela, rozdział jedenasty, werseł trzydziesty pierwszy, ukazane jest również oddanie wojsk Rzymowi papieskiemu:

I wojska staną po jego stronie, splugawią świątynię twierdzy, usuną codzienną ofiarę i postawią ohydę spustoszenia. Daniela 11:31.

Wersety wskazują na historyczne przejście od pogańskiego Rzymu do Rzymu papieskiego. W wersecie „ramiona” to europejscy królowie, którzy zaczęli opowiadać się po stronie papieża, począwszy od Clovisa, króla Franków (Francja), w roku 496. „Ramiona” zbezczeszczyły też „świątynię mocy” (miasto Rzym) poprzez nieustanne działania wojenne od IV wieku aż do roku 538. „Ramiona” usunęły również pogański opór wobec wzrostu papieża, a do roku 508 pogański opór został ostatecznie złamany.

Słowo tłumaczone jako „take away” to hebrajskie słowo „sur” i oznacza „usunąć”. „Ramiona” osadziły „ohydę spustoszenia” (papież) na tronie ziemi w roku 538. Gdy ósmy rozdział Księgi Daniela, werseł dwunasty, stwierdza, że „zastęp” został dany żeńskiemu „małemu rogowi”, zgadza się to ze świadectwem wersełu trzydziestego pierwszego rozdziału jedenastego. Księga Objawienia również świadczy o tej samej prawdzie w rozdziale trzynastym.

I bestia, którą widziałem, była podobna do lamparta, a jej nogi były jak nogi niedźwiedzia, a jej paszcza była jak paszcza lwa; i smok dał jej swoją moc, swój tron i wielką władzę.
Objawienie 13:2.

Siostra White wprost identyfikuje bestię z drugiego wersełu jako papieża, a smoka w tym wersecie jako pogański Rzym. Pogański Rzym przekazał papieżowi trzy rzeczy: „swoją moc, swój tron i wielką władzę”.

Władza wojskowa została nadana przez pogański Rzym, począwszy od Chlodwiga w roku 496. „Siedziba”, z której miano rządzić, została przekazana papieżowi w roku 330, kiedy cesarz Konstantyn przeniósł swoją stolicę do Konstantynopola, pozostawiając swoją dawną stolicę, Rzym, pod kontrolą kościoła papieskiego. W roku 533 cesarz Justynian orzekł, że papież jest głową Kościoła i korektorem heretyków, przekazując swoją „wielką władzę” papieżowi rzymskiemu. Wersety dwunasty ósmego rozdziału Księgi Daniela wskazują czas, kiedy został dany „zastęp”, a tę proroczą prawdę poświadczają liczni świadkowie. Od tego momentu (począwszy od roku 496) papież „prosperowało”.

Miało nadal „działać” i „odnosić powodzenie” aż do czasu, gdy w 1798 roku zakończył się gniew przeciwko północnemu królestwu Izraela, a papież otrzymał swoją śmiertelną ranę.

A król będzie czynił według swojej woli; i będzie się wywyższał, i wynosił się ponad każdego boga, i będzie mówił rzeczy nadzwyczajne przeciwko Bogu bogów, i będzie mu się powodzić, aż dopełni się oburzenie; gdyż to, co postanowione, zostanie wykonane. Daniela 11:36.

Werset dziewiąty rozdziału ósmego opisuje męski Rzym (pogański Rzym) i przedstawia trzystopniowy proces podboju, którego dokonał pogański Rzym, a który symbolizował trzy obszary geograficzne, jakie miały zostać podbite, aby papieski Rzym mógł zostać ustanowiony na tronie ziemi, co zostało przedstawione przez trzy rogi wyrwane w rozdziale siódmym. Te dwa trzystopniowe podboje pogańskiego i papieskiego Rzymu przedstawiały trzy przeszkody geograficzne współczesnego Rzymu w wersetach od czterdziestego do czterdziestego trzeciego jedenastego rozdziału Księgi Daniela. Następnie w rozdziale ósmym, w wersecie jedenastym, ponownie ukazany jest męski mały róg (pogański Rzym). W tym wersecie uświęcona logika jest tak solidna, że szyderycy mężowie, którzy rządzą Jerozolimą, zostali zmuszeni wprowadzić kilka teologicznych kłamstw, aby wznieść swój fałszywy fundament.

Tak, wywyższył się aż do wodza zastępów, i przez niego została zniesiona ofiara ustawiczna, a miejsce jego świątyni zostało zburzone. Daniela 8:11.

Gdy zaczynamy zajmować się fałszywymi monetami i klejnotami, które zostały wprowadzone do adwentyzmu od 1863 roku, należy zauważyć, że istnieją dwa główne obszary rzekomej teologicznej biegłości, którymi adwentyzm się szczyci i które mają stanowić podstawę podtrzymywania doktryn odstępczego protestantyzmu i katolicyzmu. Współcześni teologowie adwentyzmu twierdzą, że są albo ekspertami w dziedzinie historii biblijnej, albo ekspertami w zakresie języków biblijnych. Sposób, w jaki stosują ten werset, ujawnia, że słowo prorockie stało się dla nich jak zapieczętowana księga, a także pokazuje, że ich twierdzenie o byciu ekspertami od języków biblijnych jest po prostu współczesną manifestacją faryzeizmu.

Po pierwsze, ignoruje się zmienność rodzaju gramatycznego małego rogu w wersetach od dziewiątego do dwunastego. Gdyby rzeczywiście byli znawcami języka hebrajskiego, nie zaprzeczaliby ani nie bagatelizowaliby faktu, że Daniel celowo zastosował w tych wersetach zmienność rodzaju. Mały róg jest przedstawiony w obu rodzajach gramatycznych, a te rodzaje przeplatają się w kolejnych wersetach. Teologowie próbują zasłonić ten fakt bzdurami i fałszywymi monetami, gdyż wyraźnie wskazuje on, że werset jedenasty odnosi się do pogańskiego, a nie papieskiego Rzymu. Oni oczywiście utrzymują, że mały róg z wersetu jedenastego to papież, podczas gdy w rzeczywistości chodzi o pogański Rzym.

Gdy uzna się, że dwa z czterech wersetów o małym rogu są w rodzaju męskim, a dwa w rodzaju żeńskim, wówczas łatwo uwzględnić biblijną prawdę, że kobieta w prorocztwie biblijnym reprezentuje Kościół, a mężczyzna reprezentuje państwo. Wiedza ta pozwala wszystkim, którzy chcą to zobaczyć, dostrzec, że mały róg z wersetu jedenastego to Rzym w rodzaju męskim (Rzym pogański), a nie Rzym w rodzaju żeńskim (Rzym papieski).

Werset ten jest więc rozumiany jako nauczający, że pogański Rzym (on) wywyższył się aż do Wodza zastępów, tak jak uczynił to pogański Rzym, gdy przybił Wodza zastępów do krzyża na Kalwarii. Nie tylko pogański Rzym wywyższył się przeciwko Chrystusowi na krzyżu, lecz werset

dalej mówi, że przez niego (pogański Rzym) "ustawiczna ofiara została odjęta."

W Księdze Daniela występują dwa hebrajskie słowa, które oba tłumaczy się jako „usunąć”. Słowa te to „sur” i „rum”. Oba są używane w służbie świątynnej. Sur znaczy zabrać lub usunąć i gdy z ołtarza w świątyni usuwano popiół, słowem użytym do opisanie usunięcia popiołu jest „sur”. Słowo „rum” znaczy podnieść i wywyższyć, i kiedy kapłan w świątyni miał podnieść ofiarę kołysania, miał „rum” (podnieść) ofiarę. W wersecie jedenastym pogański Rzym („codzienne”) miał „rum” (usunąć) pogaństwo poprzez podniesienie i wywyższenie religii pogańskiej.

Pogański Rzym miał wywyższyć i wynieść na piedestał pogańską religię. Teologowie adwentystyczni, którzy deklarują biegłość w językach biblijnych, decydują się traktować każde wystąpienie zwrotu „take away” w Księdze Daniela jako „remove”. Nie dostrzegają odrębnego i precyzyjnego stylu pisania Daniela, a tym samym stawiają się ponad prorokiem Danielem.

Teologowie, którzy utrzymują, że rozumieją języki biblijne, podają argumenty, by uzasadnić, dlaczego Daniel miał na myśli to samo, gdy posłużył się dwoma różnymi słowami. Przedstawiają długie i nużące studia leksykalne, aby podtrzymać swoje fałszywe twierdzenia. Teologowie, którzy utrzymują, że rozumieją historię biblijną, twierdzą, że owe błędne zastosowanie opiera się na uznaniu, iż w różnych okresach historii to samo słowo może znaczyć coś innego, a zatem gdy Daniel użył dwóch różnych słów, tylko znawca historii może ustalić, co Daniel naprawdę miał na myśli. Ważne jest, aby rozpoznać te dwie fałszywe metody, gdyż często posługują się nimi teologowie, którzy starają się ukryć przed metodologią "line upon line".

Tak, wywyższył się aż do wodza zastępów, i przez niego została zniesiona ofiara ustawiczna, a miejsce jego świątyni zostało zburzone. Daniela 8:11.

Słowo przetłumaczone w wersecie jako „zabrane” znaczy „podnieść i wywyższyć”. Nie znaczy „usunąć”. Fakt ten rodzi zamieszanie i sprzeczność wśród teologów adwentystycznych, ponieważ ich założenia nie wytrzymują prostej oceny wersetu, gdy do niego zastosuje się rzeczywistą definicję słowa, którego użył Daniel. Utrzymują oni, że mały róg z tego wersetu to Rzym papieski, a zatem werset brzmiałby, że „przezeń” (Rzym papieski) „ustawiczne zostało zabrane”.

Oni oczywiście nie mają problemu z uwzględnieniem dodanego słowa, które, jak wprost stwierdza siostra White, zostało dodane przez ludzką mądrość i nie odnosi się do tekstu.

„Wtedy ujrzałam w odniesieniu do ‘ustawicznej’ (Daniela 8:12), że słowo ‘ofiara’ zostało dodane przez ludzką mądrość i nie należy do tekstu, oraz że Pan dał właściwe zrozumienie tego tym, którzy wzniesli okrzyk godziny sądu.” Wczesne Pisma, 74.

Identyfikują „codzienne” jako posługę Chrystusa w sanktuarium, więc „codzienna ofiara” podtrzymuje koncepcję, że „codzienne” to ofiarna służba Chrystusa w niebiańskim sanktuarium. Jednak natchnienie wskazuje, że słowo „ofiara” „nie należy do tekstu”.

Kiedy pijakowie Efraima utożsamiają „codzienne” z posługą Chrystusa w świątyni, werset brzmiałby wtedy: „przez niego” (papieski Rzym) „codzienne zostało zabrane”, albo brzmiałby: „przez władzę papieską posługa Chrystusa w świątyni została zabrana”. Oni rzeczywiście nauczają

tego fałszu. Utrzymują, że przez mroki panowania papieskiego prawdziwe zrozumienie posługi Chrystusa w świątyni zostało usunięte z umysłów ludzi.

Jednak słowo tłumaczone jako „take away” nie oznacza „usunąć”, lecz „podnieść i wywyższyć”. Gdyby rzekomi znawcy języków biblijnych poprawnie zastosowali znaczenie hebrajskiego słowa „rum” do tego fragmentu, ich przekład musiałby brzmieć: „przez władzę papieską posługa świątynna Chrystusa została podniesiona i wywyższona”. Czy papieństwo kiedykolwiek podniosło i wywyższyło Chrystusa?

Usiłują narzucić definicję hebrajskiego słowa "sur" hebrajskiemu słowu "rum." Daniel używa słowa "sur", które znaczy usunąć, w powiązaniu z "codziennym" w dwóch innych wersetach, lecz w wersecie jedenastym wybrał słowo "rum" znaczące podnieść i wywyższyć. Nie tylko zlepek bajek dotyczących tego wersetu jest głupotą z powodu wypaczenia znaczenia słowa tłumaczonego jako "usunąć", ale też nigdy nie było czasu, gdy posługa Chrystusa w sanktuarium była w jakikolwiek sposób odebrana ludziom.

Lecz Ten, ponieważ trwa na wieki, ma kapłaństwo nieprzemijające. Dlatego też może całkowicie zbawić tych, którzy przez niego przystępują do Boga, gdyż zawsze żyje, aby wstawiać się za nimi. Hebrajczyków 7:24–25.

Twierdzić, jak czynią teolodzy adwentystyczni, w próbie podparcia swego fałszywego zastosowania tego wersetu, że był okres, gdy papieństwo sprawowało jakiś rodzaj władzy, aby usunąć wstawiennictwo Chrystusa w sanktuarium, jest absurdem!

Ale teologowie nie uczą, że werset wskazuje, iż papieństwo podniosło i wywyższyło posługę Chrystusa w sanktuarium. Unikają sensu słów Daniela oraz natchnionych wskazówek Ellen White, aby nauczać tego, co chcą nauczać, wbrew świadectwu słów Daniela.

Tak, wywyższył się aż do wodza zastępów, i przez niego została zniesiona ofiara ustawiczna, a miejsce jego świątyni zostało zburzone. Daniela 8:11.

Teologowie nauczą, że werset oznacza: „za sprawą władzy papieskiej służba Chrystusa w świątyni została usunięta”, a usunięcie służby Chrystusa w świątyni z umysłów ludzi ma być potwierdzone faktem, iż w związku z tym usunięciem „miejsce jego świątyni zostało obalone”. W Słowie Bożym nie ma ani jednego wersetu, który stwierdza, że niebiańska świątynia — miejsce, w którym Chrystus sprawuje swoje wstawiennictwo — kiedykolwiek została obalona. Nie ma też żadnego biblijnego fragmentu, który stwierdza, że samo niebo, które jest „miejscem jego świątyni”, kiedykolwiek zostało obalone. Po raz kolejny teologowie stawiają się ponad prorokiem Danielem, gdyż upierają się, że wyrażenie „miejsce jego świątyni” w tym wersecie odnosi się do Bożej świątyni, mimo że Daniel uczy czegoś dokładnie przeciwnego.

Rzekomi eksperci języka hebrajskiego nalegają, że w tym wersecie hebrajskie słowo „rum” należy rozumieć w znaczeniu hebrajskiego słowa „sur”. Nalegają również, że hebrajskie słowo „miqdash” należy rozumieć jako hebrajskie słowo „qodesh”. „Miqdash” i „qodash” są w Księdze Daniela tłumaczone po prostu jako „świątynia”, jednak mają różne znaczenia. „Miqdash” oznacza każdą świątynię, czy to świątynię Boga, czy świątynię pogańską. Jest to ogólne słowo na określenie

świętyni, natomiast „qodesh” w Biblii używane jest wyłącznie w odniesieniu do świątyni Boga.

Daniel znał różnicę między pogańskim sanktuarium a Bożym sanktuarium. Gdy Daniel miał wskazać pogańskie sanktuarium, używał słowa „miqdash”. Zdumiewa mnie, że rzekomi eksperci języka hebrajskiego nigdy nie odnoszą się do faktu, iż w czterech kolejnych wersetach Daniel trzykrotnie używa obu tych słów. Sposób, w jaki Daniel używa tych dwóch hebrajskich słów, obu tłumaczonych jako „sanktuarium”, określa znaczenie, które chciał, aby zostało zrozumiane.

Tak, wywyższył się nawet przeciw Księciu zastępu, a przez niego została zniesiona ofiara ustawiczna, i miejsce jego świątyni zostało obalone. I dany mu został zastęp przeciw ofercie ustawicznej z powodu przestępstwa, i prawdę rzucił na ziemię; działał i odnosił powodzenie. Wtedy usłyszałem, jak mówi jeden święty, a inny święty rzekł do tego świętego, który mówił: Jak długo będzie trwać widzenie dotyczące ofiary ustawicznej i przestępstwa spustoszenia, aby zarówno świątynia, jak i zastęp były deptane? I rzekł do mnie: Aż do dwóch tysięcy trzystu dni; wtedy świątynia zostanie oczyszczona. Daniela 8:11-14.

W samym fragmencie stanowiącym fundament adwentyzmu Daniel używa dwóch różnych hebrajskich słów, które oba tłumaczy się jako „sanktuarium”. W wersecie trzynastym i czternastym Daniel wybrał hebrajskie słowo oznaczające „sanktuarium”, które w Biblii występuje wyłącznie w odniesieniu do Bożego sanktuarium, natomiast w wersecie jedenastym Daniel użył ogólnego hebrajskiego słowa, które może oznaczać Boże sanktuarium albo sanktuarium pogańskie.

Gdyby Daniel chciał określić "świątynię" w wersecie jedenastym jako świątynię Bożą, użyłby tego samego hebrajskiego słowa, którego użył dwukrotnie w kolejnych trzech wersetach. Jest całkowicie jasne, że Daniel rozróżniał między pogańską świątynią w wersecie jedenastym a świątynią Bożą w wersecie trzynastym i czternastym! Lecz opilcy Efraima twierdzą, że "miejsce jego świątyni", które w wersecie jedenastym zostało "obalone", było miejscem świątyni Bożej, choć unikają słowa "miejsce".

Uczą, że papieżstwo odebrało Chrystusowi posługę wstawienniczą i obaliło prawdę o niebiańskiej świątyni. Ale Daniel jasno stwierdził, że "świątynia" w wersecie jedenastym nie była Bożą świątynią, lecz pogańską świątynią. Daniel był równie jasny, że nie "świątynia" została obalona, lecz "miejsce" jego świątyni.

Nie chcąc uznać celowej zmienności rodzaju gramatycznego w wersecie od dziewiątego do dwunastego, współcześni teolodzy przyjęli definicję „ofiary ustawicznej”, która wywodzi się z odstępczego protestantyzmu, i zaczęli budować fundament na piasku ludzkich domysłów, tradycji i zwyczajów. Gdy dochodzą do wersetu jedenastego, odrzucają nawet natchnione pouczenie Siostry White, które stwierdzało, że rozumienie Millera „ofiary ustawicznej” jako pogaństwa było właściwe, i zaczynają posługiwać się odwracaniem uwagi oraz spekulacjami, aby bronić swojej miłości do teologii katolickiej i protestanckiej.

W wersecie zamieniają pogański Rzym w papieski Rzym i narzucają znaczenie "usunąć" słowu, które oznacza "podnieść i wywyżżyć". Określają szatański symbol "the daily" jako symbol Boży, a następnie utrzymują, że pogańska świątynia jest świątynią Boga, unikając bezpośredniego

odniesienia do "miejsca" sanktuarium. A "nieuczni" (jak nazywa ich Izajasz), którzy rozumieją tylko wtedy, gdy "uczni" powiedzą im, że tak jest, przyjmują stawę baśni ku własnej zgubie.

W następnym artykule będziemy kontynuować nasze rozważania nad wzrostem wiedzy przedstawionej jako klejnoty we śnie Millera.

Apostoł Paweł ostrzega nas, że „niektórzy odstąpią od wiary, ulegając zwodniczemu duchom i naukom demonów.” Tego właśnie możemy się spodziewać. Największe nasze doświadczenia przyjdą z powodu tych, którzy niegdyś opowiadali się za prawdą, lecz odwracają się od niej ku światu i deprecją ją pod swoimi stopami w nienawiści i szyderstwie. Bóg ma dzieło do wykonania dla swoich wiernych sług. Ataki nieprzyjaciela trzeba odpierać prawdą Jego Słowa. Fałsz musi zostać zdemaskowany, jego prawdziwy charakter ujawniony, a światło prawa Jehowy musi rozbłysnąć w moralnych ciemnościach świata. Mamy przedstawiać wymagania Jego Słowa. Nie będziemy uznani za niewinnych, jeśli zaniedbamy ten uroczysty obowiązek. Lecz gdy stoimy w obronie prawdy, nie stawajmy w obronie samych siebie i nie róbmy wielkiego zamieszania dlatego, że zostaliśmy wezwani do znoszenia urągania i oszczerstw. Nie litujmy się nad sobą, lecz bądźmy bardzo gorliwi o prawo Najwyższego.

Mówi apostoł: „Przyjdzie czas, kiedy nie będą znosić zdrowej nauki; lecz według własnych pożądlivości nagromadzą sobie nauczycieli, mając świerzbiące uszy; i odwrócą uszy od prawdy, a obrócą się ku baśniom.” Zewsząd widzimy ludzi łatwo ulegających zwodniczemu wyobrażeniu tych, którzy unieważniają słowo Boże; lecz gdy prawda zostaje im przedstawiona, ogarnia ich niecierpliwosć i gniew. Lecz napomnienie apostoła do służy Bożego jest takie: „Czuwaj we wszystkim, znosć cierpienia, wykonaj dzieło ewangelisty, w pełni dowiedz swęj służy.” W jego czasach niektórzy porzucili sprawę Pana. Pisze: „Demas mnie opuścił, umiłowawszy ten terażniejszy świat”; i dalej mówi: „Aleksander brązownik wyrządził mi wiele zła: Pan niech mu odda według uczynków jego; i ty też się go wystrzegaj, gdyż bardzo sprzeciwiał się naszym słowom.”

Prorocy i apostołowie doświadczaali podobnych prób: sprzeciwu i zniewag, a nawet nieskalany Baranek Boży był kuszony we wszystkim, podobnie jak my. Znosił sprzeciw grzeszników skierowany przeciwko sobie.

Każde ostrzeżenie na ten czas musi być wiernie przekazane; lecz „sługa Pana nie powinien się spierać, ale ma być łagodny wobec wszystkich, zdolny do nauczania, cierpliwy; w łagodności pouczający tych, którzy się sprzeciwiają”. Musimy z troską strzec słów naszego Boga, aby nie zostać skażonymi zwodniczym działaniem tych, którzy odstąpili od wiary. Mamy przeciwstawić się ich duchowi i wpływowi tą samą bronią, której użył nasz Mistrz, gdy został zaatakowany przez księcia ciemności — „Napisano”. Powinniśmy nauczyć się zřęcznie posługiwać słowem Bożym. Napomnienie brzmi: „Staraj się usilnie, abyś okazał się wypróbowany przed Bogiem, pracownik, który nie ma się czego wstydzić, właściwie wykładający słowo prawdy”. Potrzebna jest wytrwała praca oraz żarliwa modlitwa i wiara, aby sprostać pokrętnym błędom fałszywych nauczycieli i zwodzicieli; bo „w dniach ostatecznych nastaną czasy trudne. Ludzie bowiem będą samolubni, chciwi, chełpliwi, pyszni, bluźniercy, nieposłuszni rodzicom, niewdzięczni, nieświęci, bez naturalnej miłości, łamcy przymierza, oszczercy, niepowściągliwi, okrutni, nieprzychylni dobrem, zdrajcy, zuchwali, nadęci,

miłujący rozkosze bardziej niż Boga; mający pozór pobożności, lecz wyrzekający się jej mocy; od takich się odwracaj”. Te słowa przedstawiają charakter ludzi, z którymi słudzy Boży będą musieli się zmierzyć. „Oszercy”, „nieprzychylni dobrem” będą atakować tych, którzy w tych zdegenerowanych czasach pozostają wierni swemu Bogu. Lecz wysłannik Nieba musi okazywać ducha, jaki przejawiał Mistrz. W pokorze i miłości ma pracować dla zbawienia ludzi.

Paweł mówi dalej o tych, którzy sprzeciwiają się dziełu Bożemu, porównując ich do ludzi, którzy toczyli wojnę przeciwko wiernym za czasów starożytnego Izraela. Mówi: 'A jak Jannes i Jambres sprzeciwiali się Mojżeszowi, tak i ci sprzeciwiają się prawdzie; ludzie o zdeprawowanych umysłach, odrzuceni co do wiary. Lecz dalej nie posuną się, bo ich głupota stanie się jawna wszystkim, jak i tamtych.' Wiemy, że nadchodzi czas, gdy głupota wojowania z Bogiem zostanie ujawniona. Możemy sobie pozwolić czekać w spokojnej cierpliwości i ufności, niezależnie od tego, jak bardzo jesteśmy oczerniani i pogardzani; gdyż 'nic nie jest tajemne, co by się nie miało stać jawnym', a tych, którzy czczą Boga, On uczci przed ludźmi i aniołami. Mamy uczestniczyć w cierpieniach reformatorów. Napisano, 'Urażania tych, którzy ci urągali, spadły na mnie.' Chrystus rozumie nasz ból. Nikt z nas nie jest powołany do tego, by nieść krzyż samotnie. Cierpiący Mąż z Kalwarii współczuje naszym boleściom, a ponieważ sam cierpiał, będąc kuszony, może także przyjść z pomocą tym, którzy z Jego powodu są w smutku i próbie. 'Tak, i wszyscy, którzy chcą żyć pobożnie w Chrystusie Jezusie, będą prześladowani. Lecz ludzie źli i zwodziciele będą coraz gorsi, zwodząc i będąc zwodzeni. Ale ty trwaj w tym, czego się nauczyłeś.' Review and Herald, 10 stycznia 1888.